

Table of Contents

Table of Contents	1
Podatek dochodowy - zagadnienia wstępne	2
Podstawowe pojęcia	3
Opodatkowanie przychodu	4
Stawki podatku dochodowego od osób fizycznych - nieco historii	5
Stawka podatku dochodowego od 2022 r.	7
Podatnik podatku dochodowego	7
Opodatkowanie dochodów osób fizycznych	8
Podatek dochodowy od osób fizycznych	8
Zeznanie roczne	10
Ryczałt	10
Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych	10
Karta podatkowa	12
Zryczałtowany podatek dochodowy od przychodów osób duchownych	12

Podatek dochodowy - zagadnienia wstępne

Albert Einstein stwierdził: „Rzecz, którą najtrudniej w świecie zrozumieć, jest podatek dochodowy”. Postanowiliśmy rzucić wyzwanie genialnemu naukowcowi i udowodnić, że nie miał racji. Zapraszamy Was na e-kurs, który w trakcie kilkunastu lekcji pozwoli nie tylko zrozumieć podatek dochodowy, lecz także poznać większość jego tajemnic (obawiamy się wszakże, że poznanie wszystkich jego sekretów jest po prostu niemożliwe – nawet dla fiskusa). Wierzimy, że ten ambitny cel uda nam się zrealizować w atrakcyjnej i przystępnej formie. Zapraszamy więc do odkrycia trudnych zasad rządzących podatkiem dochodowym od osób fizycznych - który w skrócie nazywany jest .PIT - to pierwsze litery angielskiego Personal Income Tax.

„A co się tyczy kraju Mieszko, to jest on najrozleglejszy z tych krajów. Obfituje on w żywność, mięso, miód i rolę orną. Pobierane przez niego podatki stanowią odważniki handlowe. Idą one na żołd jego mężów.”

Można powiedzieć, że od tych słów zaczyna się historia podatku dochodowego w Polsce. Cytat pochodzi z relacji podróżnika i kupca Ibrahima ibn Jakuba, który w latach 965–966 odbył wyprawę do krajów słowiańskich i – jak widać – zwrócił uwagę na to, że wojsko Mieszka I utrzymywane było z podatków. Nie bardzo wiadomo, czym były owe „odważniki handlowe”, o których wspomina ibn Jakub. Za czasów Mieszka I nie było bowiem pieniędzy (te pojawiły się dopiero za Kazimierza Wielkiego), w każdym razie musiały to być jakieś przedmioty mające wartość wymienną. Poddani Mieszka zobowiązani byli zatem oddawać część swojego majątku władcy.

Podatek polegający na oddaniu władzy części swojego dobytku ma więc długą tradycję w naszym kraju. W czasach Piastów podatki na rzecz monarchii obciążały całą ludność i dzieliły się na dwie grupy: daniny, czyli obowiązek oddawania określonej ilości zboża, bydła, nabiału, a także wosku, miodu i skór zwierzęcych, oraz posługi, czyli prace na rzecz państwa. Do prac tych należały: przewóz – dostarczanie wozów z końmi lub wołami do transportowania towarów dla księcia lub dla osób podróżujących na jego zlecenie, budowa i reperacje grodów, umacnianie brodów i budowa dróg.

Co ciekawe, z pewną odmianą „posługi” mamy do czynienia i dziś. Istnieje bowiem możliwość potrącenia na poczet zobowiązań podatkowych wzajemnych, bezspornych i wymagalnych wierzytelności podatnika wobec państwowych jednostek budżetowych z tytułu robót budowlanych, dostaw lub usług wykonanych przez niego w trybie przepisów o zamówieniach publicznych, pod warunkiem że potrącenie dokonywane jest przez tego podatnika i z tej wierzytelności. Można więc powiedzieć, że w tym przypadku podatnik zapłacił podatek posługą, np. robotami budowlanymi na rzecz władzy.

Przykład

W powieści Henryka Sienkiewicza na podatki narzekają poddani Zakonu. Jeden z mazurskich chłopów skarżył się Jurandowi:

– Ciężkie życie pod naszymi niemieckimi panami. Ponakładali podatki i od mlewa takie, że ubogi człek musi z plewą ziarno gryźć jak bydłę.

Chłop ten płacił podatek od mlewa, czyli zmielonego ziarna.

Oczywiście historia podatków jest dużo starsza niż historia Polski. Podatek dochodowy najprawdopodobniej wynaleziono wcześniej niż koło. Z Biblii na przykład wiadomo, że podatki na kupców nakładał król Salomon, finansując w ten sposób budowę słynnej świątyni w Jerozolimie:

„I ogłoszono w Judzie i w Jerozolimie, żeby przynosić Panu podatek, który Mojżesz, sługa Boży, nałożył na Izraela na pustyni.” (2 Ks. Kronik 24:9).

Tym historycznym wstępem chciałbym zwrócić uwagę na to, że podatki dochodowe w naszym kraju nie są efektem przemian ustrojowych po 1989 roku. Można powiedzieć, że jesteśmy spadkobiercami wielowiekowej tradycji, zapoczątkowanej przez Mieszka I. W historii naszego kraju podatek ten przyjmował różne nazwy: poradne, podymne, szos, bykowe, popiwek.

Obecnie mamy do czynienia z dwoma rodzajami podatku dochodowego: PIT i CIT. Skróty te pochodzą od angielskich nazw Personal Income Tax (podatek od dochodów osobistych) oraz Corporate Income Tax (podatek od dochodów przedsiębiorstw) i oficjalnie funkcjonują jedynie w nazwach formularzy podatkowych. Przepisy podatkowe wymieniają bowiem:

- podatek dochodowy od osób fizycznych,
- podatek dochodowy od osób prawnych.

Pierwszy z nich płacą osoby fizyczne. Nazwa drugiego z podatków sugerowałaby, że płacony jest przez osoby prawne. Katalog podatników tego podatku jest jednak znacznie szerszy – ale to zagadnienie wykracza poza zakres tematyczny naszego e-kursu.

Podatek dochodowy, który w obecnej formie najczęściej kojarzymy z corocznym obowiązkiem złożenia zeznania rocznego

(PIT-37 lub PIT-36, czasem także PIT-28, PIT-38 lub PIT-39), istnieje od początku lat dziewięćdziesiątych. Zmiany systemowe w naszym kraju wymusiły również reformy systemu podatkowego.

W 1989 roku przyjęta została ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych, która starała się ujednolicić i uprościć skomplikowany i nieefektywny system podatku dochodowego od przedsiębiorstw. Ustawa ta uległa zmodyfikowaniu w roku 1992. Zasadniczym jednak momentem reformy systemu podatkowego było wprowadzenie z dniem 1 stycznia 1992 r. powszechnego podatku dochodowego od osób fizycznych, który zastąpił część podatku rolnego (tak zwane działy specjalne produkcji rolnej, o których jeszcze nieco powiemy później), podatek od płac, wyrównawczy i od wynagrodzeń.

I po tym dość rozbudowanych wstępie zaczynamy!

Podstawowe pojęcia

Zanim przejdziemy do szerszego omówienia poszczególnych rodzajów podatku dochodowego, wyjaśnimy kilka podstawowych pojęć dotyczących tego podatku.

Przedmiotem podatków dochodowych (a więc tym, co podlega opodatkowaniu) jest dochód. Dochód stanowi nadwyżkę przychodów nad kosztami.

W powszechnym rozumieniu jest to więc zysk, czyli to, co nam zostaje po odliczeniu własnych wydatków. Generalnie w takim też znaczeniu pojęcie to funkcjonuje w prawie podatkowym, choć istnieje wiele regulacji, które powodują, że ustalenie dochodu bywa nierzadko problemem.

Przykład

Pan Kowalski kupił mieszkanie za 200 000 zł. Po upływie 3 lat mieszkanie sprzedał za 300 000 zł.

Oznacza to, że pan Kowalski uzyskał dochód z tej transakcji w wysokości 100 000 zł (przy upraszczającym założeniu, że nie ponosił innych wydatków związanych z transakcją). Dochód z tytułu sprzedaży nieruchomości podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym, a zatem pan Kowalski zapłaci podatek od 100 000 zł.

Aby móc ustalić dochód, musimy wiedzieć, jaki był przychód i jakie były koszty.

Przychodem są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń.

Jest to podstawowa, ogólna definicja, która w zależności od źródła przychodu i rodzaju podatku może się mniej lub bardziej zmieniać. W każdym razie, najprościej mówiąc, przychód to pieniądze i inne korzyści, które otrzymuje podatnik.

Kosztami uzyskania przychodu są z kolei wydatki poniesione w celu uzyskania przychodów. Wydatki te również podlegają różnym regulacjom. Kwestia uznania, jaki wydatek może być uznany za koszt, a jaki nie, w praktyce bywa skomplikowana i niejednoznaczna.

Dodatnia różnica między przychodem a kosztem jest dochodem. Jeżeli więc przychody okazały się wyższe od kosztów, to mamy dochód.

Niekiedy (szczególnie w działalności gospodarczej) zdarza się sytuacja odwrotna, mianowicie koszty okazują się wyższe od przychodów. Wówczas mamy do czynienia ze stratą. Strata oznacza, że dochód nie wystąpił, a tym samym nie wystąpi podatek.

Przykład

Pan Nowak kupił maszynę za 30 000 zł. Po 5 miesiącach sprzedał ją za 25 000 zł. Ponieważ przychód z tej transakcji (25 000 zł) okazał się mniejszy od kosztu (30 000 zł), to pan Nowak poniósł stratę w wysokości 5000 zł. Tym samym transakcja sprzedaży nie będzie podlegała opodatkowaniu.

Zgodnie z ustawami o podatku dochodowym strata poniesiona w danym roku może pomniejszać dochód do opodatkowania w kolejnych latach. Podatnik ma dwie możliwości rozliczenia tej straty (omawiamy te zagadnienia szczegółowo omawiać w innym miejscu).

Przykład

Pani Anna prowadzi działalność gospodarczą. W 20xx roku poniosła z tej działalności stratę w wysokości 10 000 zł. Ma się rozumieć, że w roku 20xx podatku nie zapłaciła. W kolejnym roku 20yy uzyskała z tej działalności dochód w wysokości 50 000 zł. Dochód ten może pomniejszyć o stratę z ubiegłego roku, na zasadach określonych w ustawie o podatku dochodowym.

Opodatkowanie przychodu

Zasadą podatków dochodowych jest to, że opodatkowaniu podlega dochód. Przepisy podatkowe dopuszczają też sytuacje, gdy opodatkowaniu podlega przychód, a nie dochód. Można by się zapytać dlaczego? Przecież przychód niemal zawsze jest wyższy niż dochód (w życiu raczej się nie zdarza osiągnięcie przychodów, które nie wymagały poniesienia kosztów), co oznacza, że płacąc podatek od przychodu, płacimy go od wyższej podstawy opodatkowania.

Jest w tym jednak sens. Po pierwsze, podatki od przychodu mają z reguły niższe stawki, a po drugie, ustalenie przychodu jest prostsze od ustalenia dochodu (z tego powodu, że nie musimy określać kosztów). Tak więc podatki ryczałtowe mają na celu uproszczenie rozliczeń z fiskusem. Z tego też powodu opodatkowanie przychodu często jest nazywane opodatkowaniem ryczałtowym.

Przykład

Pan Kazimierz prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlu odzieżą. W 20xx roku uzyskał przychód ze sprzedaży w wysokości 100 000 zł oraz poniósł koszty w wysokości 70 000 zł. Tym samym pan Kazimierz uzyskał dochód w wysokości 30 000 zł.

Dla uproszczenia przyjmijmy, że w zakresie opodatkowania dochodów/przychodów z działalności gospodarczej pan Kazimierz mógł na początku 20xx roku wybrać opodatkowanie dochodu według stawki 19% lub opodatkowanie przychodu według stawki 3,5%.

Opodatkowując dochód, pan Kazimierz zapłaci: $30\,000\text{ zł} \times 19\% = 5700\text{ zł}$.

Opodatkowując przychód, pan Kazimierz nie musi już zajmować się ustalaniem kosztów, a dodatkowo dzięki niższej stawce podatku może zapłacić niższy podatek:

$100\,000\text{ zł} \times 3,5\% = 3500\text{ zł}$.

W naszym przykładzie podatek ryczałtowy liczony od przychodu jest korzystniejszy. Nie dość, że łatwiej wyliczyliśmy podstawę opodatkowania, to jeszcze wyliczony podatek okazał się niższy.

Oczywiście podatek ryczałtowy od przychodu nie zawsze będzie korzystniejszy, ponadto tylko w niektórych sytuacjach podatnik może wybrać formę opodatkowania. Podatek ryczałtowy to bowiem wyjątek od reguły, którą jest opodatkowywanie dochodu.

Warto przy tej okazji wspomnieć o jeszcze jednym pojęciu związanym z podatkami w ogóle, a z podatkami dochodowymi w szczególności, mianowicie o podstawie opodatkowania.

Potocznie mówiąc, podstawę opodatkowania stanowi to, od czego płacimy podatek. Jest to więc wartościowe lub ilościowe ujęcie przedmiotu podatku.

W podatkach dochodowych podstawą opodatkowania jest dochód lub przychód – i ta podstawa wyrażana jest w pieniądzu. W przypadku podatku ryczałtowego (np. płaconego przez osoby duchowne) podstawą może być liczba mieszkańców (danej parafii bądź danej miejscowości). Dla niektórych innych podatków podstawa opodatkowania może być wyrażona w innej jednostce miary, np. metrach kwadratowych, centymetrach sześciennych, litrach, sztukach, kwintalach, hektarach.

Również ważnym pojęciem podatkowym w ogóle, a w podatkach dochodowych w szczególności, jest stawka podatku. Stawka podatkowa to liczba, która w powiązaniu z podstawą pozwala określić wysokość podatku. W podatkach dochodowych stawki podatkowe mogą być stałe lub zmienne.

W przypadku stawki stałej kwota podatku wzrasta proporcjonalnie do zmiany wielkości opodatkowania (stawka taka nazywana jest też stawką proporcjonalną lub liniową).

W Polsce stawki zmienne są stawkami progresywnymi, co oznacza, że wysokość podatków rośnie wraz ze wzrostem podstawy opodatkowania.

Stawka podatku wyrażona jest procentowo bądź kwotowo.

Stawka liniowa

Podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych płacą co do zasady podatek według liniowej stawki podatku 19% lub 9% (to podatek preferencyjny m.in. dla małych podatników). Oznacza to, że bez względu na to, jaka jest podstawa opodatkowania (czyli wysokość dochodu), ich podatek zawsze wyniesie 19% lub 9% tej podstawy (z pewnymi wyjątkami, dotyczącymi podatków ryczałtowych).

Podatek wg stawki 19% bez względu na wysokość dochodu płacą też podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych - jeśli wybiorą taki sposób opodatkowania dochodu. Bez względu na wysokość osiągniętego dochodu ich podatek będzie

obliczany wg tej samej stawki.

Danina solidarnościowa

Formą podatku dochodowego jest tzw. danina solidarnościowa. To dodatkowy podatek, dla osób, których dochody przekroczą 1 000 000 zł. Wynosi on 4% nadwyżki ponad 1 000 000 zł.

Stawki podatku dochodowego od osób fizycznych - nieco historii

W 2017 r. skala podatku dochodowego od osób fizycznych, w związku ze zmienionymi zasadami ustalania kwoty wolnej od podatku, uległa zmianie po raz pierwszy od dłuższego czasu:

Podstawa obliczenia podatku		Podatek wynosi	
ponad	do		
	85 528 zł	18%	minus kwota zmniejszająca podatek
85 528 zł		15 395,04 zł + 32% nadwyżki ponad 85 528 zł	

Kwota zmniejszająca podatek wynosiła:

- 1188 zł – dla podstawy obliczenia podatku nieprzekraczającej kwoty 6600 zł;
- 1188 zł pomniejszone o kwotę obliczoną według wzoru: $631,98 \text{ zł} \times (\text{podstawa obliczenia podatku} - 6600 \text{ zł}) / 4400 \text{ zł}$, dla podstawy obliczenia podatku wyższej od 6600 zł i nieprzekraczającej kwoty 11 000 zł;
- 556,02 zł – dla podstawy obliczenia podatku wyższej od 11 000 zł i nieprzekraczającej kwoty 85 528 zł;
- 556,02 zł pomniejszone o kwotę obliczoną według wzoru: $556,02 \text{ zł} \times (\text{podstawa obliczenia podatku} - 85 528 \text{ zł}) / 41 472 \text{ zł}$, dla podstawy obliczenia podatku wyższej od 85 528 zł i nieprzekraczającej kwoty 127 000 zł.

W 2018 r. weszła w życie kolejna podwyżka kwoty wolnej, mająca największe znaczenie dla osób o najniższych dochodach (tabela podatkowa pozostała bez zmian).

Kwota zmniejszająca podatek odliczana w rocznym obliczeniu podatku w 2018 r. i latach następnych (do czasu kolejnej zmiany) wynosiła:

- 1440 zł - dla podstawy obliczenia podatku nieprzekraczającej kwoty 8000 zł;
- 1440 zł pomniejszone o kwotę obliczoną według wzoru: $883 \text{ zł } 98 \text{ gr} \times (\text{podstawa obliczenia podatku} - 8000 \text{ zł}) \div 5000 \text{ zł}$, dla podstawy obliczenia podatku wyższej od 8000 zł i nieprzekraczającej kwoty 13 000 zł;
- 556 zł 02 gr - dla podstawy obliczenia podatku wyższej od 13 000 zł i nieprzekraczającej kwoty 85 528 zł;
- 556 zł 02 gr pomniejszone o kwotę obliczoną według wzoru: $556 \text{ zł } 02 \text{ gr} \times (\text{podstawa obliczenia podatku} - 85 528 \text{ zł}) \div 41 472 \text{ zł}$, dla podstawy obliczenia podatku wyższej od 85 528 zł i nieprzekraczającej kwoty 127 000 zł.

Oznacza to, że podatnicy, których podstawa opodatkowania:

- nie przekroczyła 8000 zł mieli prawo do kwoty zmniejszającej podatek w wysokości 1440 zł,
- przekroczyła 8000 zł, ale nie przekroczyła 13 000 zł mieli prawo do zmniejszającej podatek w wysokości między 1440 zł a 556,02 zł (była ona proporcjonalnie pomniejszana w miarę zbliżania się do podstawy opodatkowania w wysokości 13 000 zł),
- przekroczyła 13 000 zł, ale nie przekroczyła 85 528 zł mieli prawo do zmniejszającej podatek w wysokości 556,02 zł,
- przekroczyła 85 528 zł, ale nie przekroczyła 127 000 zł mieli prawo do kwoty zmniejszającej podatek w wysokości między 556,02 zł a 0,00 zł (była ona proporcjonalnie pomniejszana w miarę zbliżania się do podstawy opodatkowania

w wysokości 127 000 zł, by po jej przekroczeniu nie przysługiwać w ogóle).

Od roku 2019, a dokładniej od 1.10.2019 r. obniżono stawkę podatku dochodowego w pierwszej skali do 17% (zasady ustalania kwoty wolnej pozostały bez zmian). W efekcie, tabela dla celów rozliczenia podatku za rok 2019 wyglądała następująco:

Podstawa obliczenia podatku w złotych		Podatek wynosi	
ponad	do		
	85 528	17,75%	minus kwota zmniejszająca podatek
85 528		15 181 zł 22 gr + 32% nadwyżki ponad 85 528 zł	

Kwota zmniejszająca podatek w 2019 r. wynosiła:

- 1 420 zł – dla podstawy obliczenia podatku nieprzekraczającej kwoty 8 000 zł,
- dla podstawy obliczenia podatku wyższej od 8 000 zł i nieprzekraczającej kwoty 13 000 zł:
 - 1 420 zł pomniejszone o kwotę obliczoną według wzoru:
 - $871 \text{ zł } 70 \text{ gr} \times (\text{podstawa obliczenia podatku} - 8\,000 \text{ zł}) \div 5\,000 \text{ zł}$
- dla podstawy obliczenia podatku wyższej od 13 000 zł i nieprzekraczającej kwoty 85 528 zł - 548 zł 30 gr
- dla podstawy obliczenia podatku wyższej od 85 528 zł i nieprzekraczającej kwoty 127 000 zł - 548 zł 30 gr pomniejszone o kwotę obliczoną według wzoru:
 - $548 \text{ zł } 30 \text{ gr} \times (\text{podstawa obliczenia podatku} - 85\,528 \text{ zł}) \div 41\,472 \text{ zł}$
- dla podstawy obliczenia podatku przekraczającej kwotę 127 000 zł – brak kwoty zmniejszającej podatek.

W latach 2021-2022 stosowaliśmy następującą tabelę:

Podstawa obliczenia podatku w złotych		Podatek wynosi	
ponad	do		
	85 528	17%	minus kwota zmniejszająca podatek
85 528		14 539 zł 76 gr +32% nadwyżki ponad 85 528 zł	

Kwota zmniejszająca podatek w latach 2020-2021 wynosiła:

- dla podstawy obliczenia podatku nieprzekraczającej kwoty 8 000 zł - 1360 zł
- dla podstawy obliczenia podatku powyżej 8000 do 13 000 zł - 1360 zł pomniejszone o kwotę obliczoną według wzoru:

$$834 \text{ zł } 88 \text{ gr} \times (\text{podstawa obliczenia podatku} - 8000 \text{ zł}) \div 5000 \text{ zł}$$
- dla podstawy obliczenia podatku powyżej 13 000 do 85 528 zł - 525 zł 12gr
- dla podstawy obliczenia podatku powyżej 85 528 do 127 00 zł - 525 zł 12 gr pomniejszone o kwotę obliczoną według wzoru:

$$525 \text{ zł } 12 \text{ gr} \times (\text{podstawa obliczenia podatku} - 85\,528 \text{ zł}) \div 41\,472 \text{ zł}$$
- dla podstawy obliczenia podatku przekraczającej kwotę 127 000 zł – brak kwoty zmniejszającej podatek.

Stawka podatku dochodowego od 2022 r.

W związku z wejściem w życie od 1.01.2022 r. przepisów tzw. Polskiego Ładu, w podatku dochodowym od osób fizycznych sporo się zmieniło. Zmiany dotyczą między innymi tabeli podatkowej, która przyjęła ostatecznie (po zmianach od 1.07.2022 r.) następujący kształt:

2022 r.

Podstawa obliczenia podatku w złotych		Podatek wynosi
ponad	do	
	120 000	12% minus kwota zmniejszająca podatek 3 600 zł
120 000		10 800 zł + 32% nadwyżki ponad 120 000 zł

Samo obliczenie podatku nie jest jednak takie proste, jak wynikałoby to z tabeli. Obowiązuje bowiem wiele zwolnień, ulg, wyłączeń itp., którymi będziemy zajmować się w dalszej części e-kursu.

Podatnik podatku dochodowego

Próbując zdefiniować własnymi słowami pojęcie podatku, stwierdzimy, że dwa najważniejsze kryteria tej definicji to przedmiot i podmiot podatku.

W podatku dochodowym przedmiotem – jak wspomnieliśmy – jest dochód (na zasadzie wyjątku przedmiotem może być przychód czy też wielkość miejscowości bądź parafii). Podmiotem jest natomiast ktoś, na kim ciąży obowiązek uiszczenia podatku. Mówiąc najprościej:

- podatnikami podatku dochodowego są osoby, które uzyskały dochód i w związku z tym mają obowiązek zapłacić podatek dochodowy. Mogą to być osoby fizyczne, prawne oraz jednostki niemające osobowości prawnej, które zgodnie z przepisami są obowiązane do zapłaty podatku.

Osobą fizyczną jest każdy człowiek od chwili urodzenia.

Osobą prawną jest jednostka organizacyjna mogąca być podmiotem praw i obowiązków wynikających z prawa cywilnego. Posiadanie osobowości prawnej wynika bądź bezpośrednio z ustawy (np. art. 33 § 1 Kodeksu cywilnego), bądź z faktu wpisania danej jednostki do rejestru (np. art. 12 Kodeksu spółek handlowych dotyczący spółki kapitałowej).

Pojęcie innej jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej nie jest zdefiniowane w przepisach. Należą tu np. spółki osobowe oraz inne podmioty, które w myśl przepisów zostały uznane za podatników.

Uwaga!

Z dniem 1 stycznia 2014 r. do grona podatników podatku dochodowego od osób prawnych dołączyła spółka komandytowo-akcyjna, a od 1 stycznia 2021 r. również spółka komandytowa i - w niektórych przypadkach - spółka jawna.

Ustawodawca wprowadził zatem mocno kontrowersyjny obowiązek podatkowy od spółki osobowej. Zasadą jest bowiem, że w przypadku spółek osobowych (czyli spółki cywilnej, jawnej, partnerskiej, i do pewnego momentu komandytowej i komandytowo-akcyjnej) podatnikiem nie jest spółka, a wspólnik. Spółki osobowe są (zasadniczo) obojętne podatkowo. Obecnie ta zasada doznaje licznych wyjątków.

Podatnik – jak wiemy – ma obowiązek zapłaty podatku. Podatek płaci się do organu podatkowego, najczęściej jest nim urząd skarbowy, a konkretnie naczelnik urzędu skarbowego.

W podatku dochodowym często zdarza się, że wyliczeniem i zapłatą podatku nie zajmuje się podatnik osobiście, ale pośrednik, którym jest tak zwany płatnik.

Przykład

Osoba, która uzyskuje dochody z tytułu zatrudnienia, właściwie nie płaci osobiście podatku dochodowego. Jej zakład pracy jest bowiem płatnikiem – oznacza to, że ma obowiązek obliczenia podatku, pobrania go od podatnika, czyli od pracownika, i wpłacenia we właściwym terminie organowi podatkowemu.

Podatnikowi w tym przypadku pozostaje jedynie złożenie zeznania rocznego, w którym wykaże wysokość uzyskanego dochodu i pobranego przez płatnika podatku (konkretnie: zaliczek na podatek) (a obecnie - coraz częściej - sprawdzenie poprawności danych w usłudze Twój e-PIT).

Najczęściej suma pobranych zaliczek na podatek odpowiada wysokości podatku rocznego, tak że podatnik nie musi już niczego dopłacać (choć czasami może wystąpić konieczność dopłaty, np. w sytuacji posiadania kilku źródeł dochodów czy też uzyskiwania dochodów z zagranicy). Niekiedy podatnik, który w zeznaniu rocznym korzysta z ulg, może w rozliczeniu rocznym uzyskać nadpłatę.

Opodatkowanie dochodów osób fizycznych

Zarabianie wiąże się z podatkami. Ta powszechna zasada oznacza, że podatnikiem podatku dochodowego stają się podmioty (osoby fizyczne, prawne, inne jednostki), które uzyskują dochody.

Wyjątkiem od tej reguły może być wybór ryczałtowego sposobu opodatkowania: zdarzyć się wówczas może, że chociaż podatnik dochodu nie uzyskał, to będzie musiał zapłacić podatek z samego faktu uzyskania jakiegokolwiek przychodu (należy też takie sytuacje mieć na uwadze, decydując się na ryczałtowe formy podatku).

Przykład

Przyjmijmy, że wspomniany wcześniej pan Kazimierz prowadzący działalność gospodarczą w zakresie handlu odzieżą w 20xx roku uzyskał przychód ze sprzedaży w wysokości 100 000 zł, ale poniósł koszty w wysokości 120 000 zł. Tym samym pan Kazimierz poniósł stratę w wysokości 20 000 zł.

Gdyby pan Kazimierz zdecydował się na płacenie podatku dochodowego (na ogólnych zasadach), to podatku by nie zapłacił. Gdyby jednak wybrał ryczałt, to mimo że poniósł stratę, i tak musiałby zapłacić podatek w wysokości 3500 zł.

Dochody (przychody) osób fizycznych mogą podlegać opodatkowaniu zgodnie z przepisami:

- ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych,
- ustawy z 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne,

Istnieje również kilka innych podatków (np. podatek tonażowy, od produkcji okrętowej, tzw. podatek wyrównawczy od nieruchomości), których wyliczenie wymaga wcześniejszego określenia m.in. przychodów, kosztów lub dochodów - ale nie będziemy ich omawiać w tym miejscu, ze względu na fakt, iż kierowane są do wąskich grup przedsiębiorców.

Podatek dochodowy od osób fizycznych

Benjamin Franklin, który stwierdził, że tylko dwie rzeczy są pewne: śmierć i podatki, miał na myśli właśnie podatek dochodowy od osób fizycznych.

Jest to najpowszechniejszy z podatków; prędzej czy później każdy raczej stanie się podatnikiem tego podatku.

Powszechność podatku dochodowego od osób fizycznych rozumiana jest zarówno podmiotowo, co oznacza, że opodatkowaniu tym podatkiem podlegają co do zasady wszystkie osoby fizyczne, jak i przedmiotowo, co znaczy, że podatek ten płaci się od wszystkich rodzajów dochodów, które może uzyskiwać osoba fizyczna.

Tak więc w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych (która zmieniana była już kilkaset razy) znajdziemy regulacje dotyczące dochodów pochodzących z:

- a. pracy,
- b. umów cywilnoprawnych,
- c. działalności gospodarczej (prowadzonej przez osoby fizyczne),
- d. działów specjalnych produkcji rolnej,
- e. najmu,
- f. kapitałów pieniężnych i praw majątkowych,
- g. sprzedaży nieruchomości i innych rzeczy,
- h. innych źródeł.

Każdy, kto osiąga któryś z wymienionych dochodów, staje się podatnikiem. A ponieważ osobą fizyczną stajemy się z chwilą narodzin, to również dzieci, które osiągają dochody (np. z własnej pracy, zleceń czy majątku), stają się podatnikami podatku dochodowego (jednak w przypadku małoletnich zeznanie roczne w ich imieniu składają rodzice).

Katalog dochodów, które podlegają opodatkowaniu, jest – jak widać – obszerny i otwarty, ponieważ ustawodawca zastrzegł sobie, że podatkiem obejmie też „inne źródła dochodów”, co niekiedy skłania organy podatkowe do wpadania na dość absurdalne pomysły, jak np. opodatkowanie pomocy sąsiedzkiej.

Przykład

Według szalonej koncepcji fiskusa dzięki temu, że sąsiad podwiózł nas rano do pracy swoim samochodem, osiągnęliśmy dochód (bo nie musieliśmy dzięki temu wydać kilkunastu złotych na bilet), który powinien zostać przez nas opodatkowany. Jakkolwiek pomysł taki brzmi absurdalnie, to niestety znajduje uzasadnienie na gruncie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Oczywiście nikt nie ustala tego podatku, a organy podatkowe się tym nie zajmują, ale traktując przepisy ustawy literalnie należałoby to robić.

Jedynie dochody, które z całą pewnością nie podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych, to te, które sama ustawa wyłączyła z opodatkowania tym podatkiem:

- z działalności rolniczej, z wyjątkiem przychodów z działów specjalnych produkcji rolnej – działalność rolnicza podlega bowiem opodatkowaniu podatkiem rolnym,
- z gospodarki leśnej w rozumieniu ustawy o lasach oraz ustawy o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia – gospodarka ta podlega opodatkowaniu podatkiem leśnym,
- podlegające przepisom o podatku od spadków i darowizn,
- wynikające z czynności, które nie mogą być przedmiotem prawnie skutecznej umowy

– wyłączenie to generalnie oznacza, że nie można opodatkować dochodów pochodzących z przestępstwa,

- z tytułu podziału wspólnego majątku małżonków w wyniku ustania lub ograniczenia małżeńskiej wspólności majątkowej oraz przychodów z tytułu wyrównania dorobków po ustaniu rozdzielności majątkowej małżonków lub śmierci jednego z nich,
- armatora opodatkowane na zasadach wynikających z ustawy z 24 sierpnia 2006 r. o podatku tonażowym,
- ze świadczeń na zaspokojenie potrzeb rodziny, o których mowa w art. 27 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, objętych wspólnością majątkową małżeńską.

Ostatni ze wskazanych punktów oznacza „świadczenia wewnątrzrodzinne”, czyli – jak wspomnieliśmy wyżej – organ podatkowy ma podstawy, by domagać się podatku w związku z „dochodem” uzyskanym wskutek skorzystania z podwiezienia do pracy, ale już podwiezienie do pracy przez małżonka wolne jest od podatku dochodowego.

Ustawy o pdof nie stosuje się również do wypłat, o których mowa w art. 27 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw (dotyczy udziału w zyskach właścicieli przedsiębiorstwa w spadku).

Od 1.04.2022 r. ustawa nie obejmuje również przychodów wynikających z rozliczeń energii wytworzonej przez prosumenta energii odnawialnej, prosumenta zbiorowego energii odnawialnej i prosumenta wirtualnego energii odnawialnej, o których mowa w art. 4 ust. 11 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii.

Powszechność podatku dochodowego od osób fizycznych przejawia się również w tak zwanym nieograniczonym obowiązku podatkowym. Obowiązek ten oznacza, że osoba, która mieszka w Polsce, nie ucieknie przed podatkiem. Tak więc nawet jeśli wyjeżdżamy za chlebem do innego kraju, to nadal tym, co na obczyźnie zarobimy, będzie się interesował polski fiskus. Osoba, która ma miejsce zamieszkania w Polsce, podlega bowiem opodatkowaniu w Polsce od wszystkich swoich dochodów, bez względu na to, czy uzyskała je w Polsce, czy też w innym kraju.

Jeżeli jednak zarabiamy za granicą, to pojawi się kwestia uniknięcia podwójnego opodatkowania, ponieważ takimi zagranicznymi dochodami osób mieszkających w Polsce zainteresowane są zarówno polski fiskus, jak i fiskus w kraju, w którym zarabiamy. O unikaniu podwójnego opodatkowania i o tym, co należy rozumieć przez „miejsce zamieszkania”, opowiadamy w innym miejscu.

Podatek dochodowy od osób fizycznych dotyczy jednak nie tylko osób, które mieszkają w Polsce. Podatnikami stają się też osoby, które zarabiają w Polsce. Jest to tak zwany ograniczony obowiązek podatkowy.

Przykład

Pan Karl, mieszkający w czeskim Chotebuz, pracuje w polskim Cieszynie. Ponieważ uzyskuje dochody na terytorium Polski, to zgodnie z polskimi przepisami podatkowymi (ale również zgodnie z polsko-czeską umową o unikaniu podwójnego opodatkowania) jego dochody z tego tytułu podlegają opodatkowaniu w Polsce.

Tak więc nieograniczony obowiązek podatkowy oznacza, że osoba, która mieszka w Polsce, opodatkowuje w Polsce

wszystkie dochody, które w danym roku uzyskała, również te zagraniczne. Natomiast ograniczony obowiązek podatkowy oznacza, że osoby, które wprawdzie nie mieszkają w Polsce, ale tutaj zarabiają, zapłacą podatek od dochodów uzyskanych w Polsce.

Może się dzięki temu okazać, że podatników podatku dochodowego w Polsce jest więcej niż mieszkańców naszego kraju.

Przedmiotem podatku dochodowego od osób fizycznych jest dochód, a jeżeli podatnik uzyskuje dochody z więcej niż jednego źródła, przedmiotem opodatkowania w danym roku podatkowym jest suma dochodów z wszystkich źródeł przychodów. Zasady tej nie stosuje się do dochodów (przychodów) opodatkowanych ryczałtowo oraz dochodów z działalności gospodarczej opodatkowanej podatkiem liniowym, dochodów z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych, dochodów ze zbycia nieruchomości.

Zeznanie roczne

Po zakończeniu roku podatkowego (dla osób fizycznych rok podatkowy to rok kalendarzowy) – w terminie od 15 lutego do 30 kwietnia roku następnego (jeżeli dzień ten przypada na sobotę lub niedzielę, to za ostatni dzień terminu uważa się następny dzień po dniu lub dniach wolnych od pracy) – podatnicy podatku dochodowego są obowiązani złożyć w urzędzie skarbowym zeznanie (lub zeznania) o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym.

Do 30 kwietnia należy też zapłacić podatek wynikający z zeznania rocznego.

Uwaga

Obecnie, w ramach usługi Twój e-Pit Ministerstwo Finansów dla większości osób udostępnia wstępnie wypełnione zeznanie roczne, które staje się zeznaniem ostatecznym, jeśli podatnik nie wprowadzi do niego zmian.

Ryczałt

Ustawa z 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne reguluje opodatkowanie niektórych przychodów (dochodów) osiąganych przez osoby fizyczne:

- a. prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą,
- b. osiągające przychody z tytułu umowy najmu, podnajmu, dzierżawy, poddzierżawy lub innych umów o podobnym charakterze, jeżeli umowy te nie są zawierane w ramach prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej,
- c. będące osobami duchownymi;
- d. oraz przychody ze sprzedaży przetworzonych w sposób inny niż przemysłowy produktów roślinnych i zwierzęcych, z wyjątkiem przetworzonych produktów roślinnych i zwierzęcych uzyskanych w ramach prowadzonych działów specjalnych produkcji rolnej oraz produktów opodatkowanych podatkiem akcyzowym na podstawie odrębnych przepisów, przy zachowaniu warunków określonych w art. 20 ustawy o pdof

Ustawa reguluje również opodatkowanie zryczałtowanym podatkiem dochodowym przychodów przedsiębiorstwa w spadku.

W ramach tej ustawy wyróżnia się różne formy podatku:

- ryczałt od przychodów ewidencjonowanych, który mogą płacić osoby uzyskujące przychody z działalności gospodarczej, rolniczej lub najmu,
- kartę podatkową, którą mogą płacić niektórzy przedsiębiorcy (od 1.01.2022 r. wyłącznie na zasadzie praw nabytych),
- zryczałtowany podatek dochodowy od przychodów osób duchownych, który opłacają duchowni.

Dla osób fizycznych, które prowadzą działalność gospodarczą lub osiągają dochody z najmu, zasadą jest podleganie opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Jeżeli jednak spełniają warunki określone w ustawie o podatku ryczałtowym, to mogą zadeklarować chęć opłacania tego podatku.

Inaczej sytuacja przedstawia się w przypadku osób fizycznych, nieprowadzących działalności gospodarczej, osiągających przychody z najmu, dzierżawy i innych umów o podobnym charakterze. Osoby te od 1.01.2022 r. opłacają podatek wyłącznie w formie ryczałtu. Jest pewien wyjątek, wynikający z przepisów przejściowych wprowadzających tzw. Polski Ład. Osoby, które uzyskiwały przychody z tego tytułu przed 1.01.2022 r. mogą na zasadzie praw nabytych kontynuować opodatkowanie na zasadach ogólnych do końca roku 2022.

W przypadku osób duchownych sytuacja jest odwrotna: z zasady podlegają one opodatkowaniu podatkiem ryczałtowym, ale jeżeli chcą, to mogą zrzec się ryczałtu i płacić podatek dochodowy od osób fizycznych.

Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych

Opodatkowaniu ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych podlegają przychody osób fizycznych lub przedsiębiorstw w spadku z pozarolniczej działalności gospodarczej, w tym również gdy działalność ta jest prowadzona w formie spółki cywilnej osób fizycznych, spółki cywilnej osób fizycznych i przedsiębiorstwa w spadku lub spółki jawnej osób fizycznych (dalej będziemy je wszystkie określać jako spółkę).

Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych podatnicy opłacają, jeżeli:

1) w roku poprzedzającym rok podatkowy:

a) uzyskali przychody z tej działalności, prowadzonej wyłącznie samodzielnie, w wysokości nieprzekraczającej 2 000 000 euro, lub

b) uzyskali przychody wyłącznie z działalności prowadzonej w formie spółki, a suma przychodów wspólników spółki z tej działalności nie przekroczyła kwoty 2 000 000 euro,

2) rozpoczną wykonywanie działalności w roku podatkowym i nie korzystają z opodatkowania w formie karty podatkowej - bez względu na wysokość przychodów.

Przedsiębiorstwo w spadku opłaca ryczałt od przychodów ewidencjonowanych w roku podatkowym, w którym zmarł przedsiębiorca, jeżeli w tym samym roku ryczałt od przychodów ewidencjonowanych opłacał w tym zakresie zmarły przedsiębiorca.

Uwaga - forma opodatkowania ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych nie jest dla przedsiębiorców obowiązkowa - to przedsiębiorca decyduje, czy chce z niej skorzystać.

Przykład

Pan Robert w 20xx roku rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie handlu. Ponieważ chciał płacić podatek w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, to przed rozpoczęciem tej działalności gospodarczej zgłosił naczelnikowi urzędu skarbowego wybór tej formy opodatkowania (brak takiego zgłoszenia oznacza opodatkowanie podatkiem dochodowym od osób fizycznych, tak zwane zasady ogólne).

Ustawa przewiduje wiele różnych stawek podatkowych (np. 3%, 5,5%, 8,5%, 12,5%, 17% czy 20%) w zależności od rodzaju prowadzonej działalności.

Podstawę opodatkowania stanowi przychód bez pomniejszania o koszty jego uzyskania.

Podatnicy korzystający z tej formy opodatkowania obowiązani są do prowadzenia ewidencji przychodów odrębnie za każdy rok podatkowy, do prowadzenia ewidencji wyposażenia, a także wykazu środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych.

Niektóre rodzaje działalności gospodarczej nie mogą zostać opodatkowane ryczałtem (między innymi prowadzenie aptek, działalność w zakresie kupna i sprzedaży wartości dewizowych, działalność w zakresie handlu częściami i akcesoriami do pojazdów mechanicznych).

W zakresie rozliczeń oraz obowiązków sprawozdawczych podatnicy obowiązani są do obliczenia i wpłacania miesięcznie lub kwartalnie podatku, a po zakończeniu roku – do złożenia w terminie do końca lutego.

Zapamiętaj!

Zgłoszenie opodatkowania w formie ryczałtem i rezygnację z tej formy reguluje artykuł 9 ustawy. Generalnie wybierając ryczałt po raz pierwszy należy powiadomić o tym urząd skarbowy. Przy kontynuacji opodatkowania w tej formie nie musimy już nic w przyszłości robić, ale takie działanie trzeba podjąć w przypadku chęci zmiany formy opodatkowania. Zmiana ta może również zostać wymuszona - np. w wyniku rozpoczęcia działalności wyłączonej z formy opodatkowania ryczałtem lub innego naruszenia przepisów, skutkującego utratą prawa do opodatkowania w formie ryczałtu.

Art. 9. 1. Sporządzone na piśmie oświadczenie o wyborze opodatkowania przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych na dany rok podatkowy podatnik składa naczelnikowi urzędu skarbowego właściwemu według miejsca zamieszkania podatnika, a w przypadku przedsiębiorstwa w spadku - według ostatniego miejsca zamieszkania zmarłego przedsiębiorcy, do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym osiągnął pierwszy przychód z tego tytułu w roku podatkowym, albo do końca roku podatkowego, jeżeli pierwszy taki przychód osiągnął w grudniu roku podatkowego.

1a. Podatnik może złożyć oświadczenie, na piśmie, właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego o rezygnacji z opodatkowania ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych lub złożyć oświadczenie o wyborze opodatkowania na zasadach określonych w art. 30c ustawy o podatku dochodowym, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1.

1b. Dokonany wybór formy opodatkowania, o którym mowa w ust. 1, dotyczy również lat następnych, chyba że w kolejnych

latach podatnik w terminie określonym w ust. 1 złoży oświadczenie na piśmie właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego o rezygnacji z tej formy opodatkowania albo oświadczenie o wyborze opodatkowania dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej na zasadach określonych w art. 30c ustawy o podatku dochodowym, w terminie określonym w art. 9a ust. 2 tej ustawy.

1c. Oświadczenia, o których mowa odpowiednio w ust. 1-1b, podatnik może złożyć na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. z 2020 r. poz. 2296 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1641), zwanej dalej "ustawą o CEIDG".

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki składają wszyscy wspólnicy naczelnikom urzędów skarbowych właściwym według miejsca zamieszkania każdego ze wspólników, a w przypadku przedsiębiorstwa w spadku - według ostatniego miejsca zamieszkania zmarłego przedsiębiorcy. Wspólnicy spółki cywilnej osób fizycznych mogą złożyć oświadczenie o wyborze opodatkowania w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych na podstawie przepisów ustawy o CEIDG.

3. W przypadku rozpoczęcia działalności gospodarczej w trakcie roku podatkowego i niezłożenia w określonym terminie oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, podatnik jest obowiązany do założenia właściwych ksiąg i opłacania podatku na zasadach określonych w ustawie o podatku dochodowym.

4. (uchylony)

5. W przypadku osiągania przychodów, o których mowa w art. 6 ust. 1d, przepisy dotyczące oświadczenia o wyborze opodatkowania w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych przez podatników prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą stosuje się odpowiednio.

6. W przypadku przychodów, o których mowa w art. 21 ust. 15a ustawy o podatku dochodowym, sporządzone na piśmie oświadczenie o wyborze opodatkowania ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych na dany rok podatkowy podatnik składa nie później niż do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym uzyskał te przychody, albo do końca roku podatkowego, jeżeli pierwszy taki przychód uzyskał w grudniu roku podatkowego.

7. (uchylony)

Karta podatkowa

Jest to zdecydowanie najprostsza forma opodatkowania, dostępna dla podatników prowadzących niektóre formy działalności gospodarczej (głównie drobna działalność rzemieślnicza) - ale począwszy od 1.01.2022 r. wyłącznie na zasadzie praw nabytych. Dla podatników, którzy przed 1.01.2022 r. nie prowadzili działalności lub prowadzili ją w dniu 31.12.2021 r. ale nie byli opodatkowani w formie karty podatkowej ta forma opodatkowania nie jest już dostępna (to efekt wprowadzenia tzw. polskiego ładu).

Podatnik opodatkowany kartą otrzymuje od naczelnika urzędu skarbowego decyzję z miesięcznym wymiarem podatku (wysokość tego podatku zależy przede wszystkim od rodzaju działalności, wielkości miejscowości, w której prowadzona jest działalność, oraz od liczby zatrudnionych pracowników).

Podatnicy opodatkowani w formie karty podatkowej są zwolnieni od obowiązku prowadzenia ksiąg, składania zeznań podatkowych oraz wpłacania zaliczek na podatek dochodowy.

Zryczałtowany podatek dochodowy od przychodów osób duchownych

Podatek dochodowy w formie ryczałtu od przychodów osób duchownych opłacają osoby duchowne prawnie uznanych wyznań, osiągające przychody z opłat otrzymywanych w związku z pełnionymi funkcjami o charakterze duszpasterskim.

Stawki ryczałtu zarówno od przychodów proboszczów, jak i wikariuszy określone są kwotowo w załącznikach do ustawy. Ich wysokość zależy od liczby mieszkańców parafii.

Wysokość ryczałtu ustalana jest w drodze decyzji naczelnika urzędu skarbowego, właściwego według miejsca wykonywania funkcji o charakterze duszpasterskim, odrębnie na każdy rok podatkowy.

Osoby duchowne opłacające ryczałt są zwolnione od obowiązku składania zeznań podatkowych o wysokości osiągniętego dochodu ze źródła przychodu objętego ryczałtem.

Podsumowanie

Mamy nadzieję, że ten pierwszy odcinek nie zniechęcił Was do zapoznania się z podatkiem PIT. Warto się z nim zaprzyjaźnić, nauczyć się ustalać, ile i dlaczego tyle trzeba go zapłacić, oraz poznać sposoby wpływania na jego wysokość, tak by mieć pewność, że płacimy tylko tyle, ile naprawdę musimy.

